

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

1Dnia 25 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Taberska

1.1 Protokolant p.o. stażysty Mariola Urbanowicz

zprzy udziale: Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Marii Jagielskiej-Kranc

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2020r.

sprawyJ. W.

oskarżonego z art. 178a § 1 i 4 k.k. i z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Obornikach

z dnia 29 października 2019r. sygn. akt II K 145/19

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok
2. Zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

Ewa Taberska

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 23/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 29 października 2019 r., sygn. akt II K 145/19	
<i>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</i>	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
<i>0.11.3. Granice zaskarżenia</i>	
<i>0.11.3.1. Kierunek i</i>	

zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XX		XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXX
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXX	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą					

która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.:	# częściowo zasadny
1)przez dokonanie oceny wyjaśnień oskarżonego J. W. oraz świadków E. W., J. G., F. B., R. L., P. K. w sposób dowolny z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i w konsekwencji nadanie ww. wyjaśnieniom oraz zeznaniom przymiotu niewiarygodności, podczas gdy zdaniem obrony nie zachodzą żadne okoliczności, które pozwalałyby przyjść, iż osoby te zeznawały w sposób niezgodny z prawdą, a w szczególności okolicznością taką nie może być wątpliwy fakt znajomości z oskarżonym, a osoby te nie mają żadnego interesu w	# niezasadny

zelnawaniu
nieprawdy;

2) przez
dokonanie oceny
zeznań
świadców M. W.
oraz M. R. w
sposób dowolny,
z naruszeniem
zasad
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego i
nadania
zeznaniom tym
przymiotu
wiarygodności,
podczas gdy
zdaniem obrony
są one sprzeczne
ze sobą oraz
z pozostałym
zgrupowanym
w sprawie
materiałem
dowodowym,

3) przez
dokonanie oceny
zeznań świadka
J. G. oraz
dokumentu
prywatnego, tj.
umowy kupna-
sprzedaży
motocykla z dnia
20 listopada
2018 r. w
sposób dowolny,
z naruszeniem
zasad
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia

	<p>życiowego i uznaniu ich za niewiarygodne także w części dotyczącej nabycia pojazdu oraz okoliczności dotyczących jazdy próbnej, podczas gdy ich treść jest zdaniem obrony spójna, logiczna i koresponduje w tym zakresie z pozostałym materiałem dowodowym</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przed przystąpieniem do analizy wyszczególnionych powyżej zarzutów apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie co do faktu popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału</p>			

dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Należy w tym miejscu podkreślić, że skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego zanegowania jej i arbitralnego stwierdzenia, że walorem

wiarygodności
winny być
obdarzone
wyłącznie
dowody
korzystne, czy
tez niekorzystne
dla oskarżonego.
Obowiązkiem
skarżącego jest
wykazanie,
jakich
konkretnych
uchybień
dopuścił się
sąd meriti w
kontekście zasad
wiedzy - w
szczegółności
logicznego
rozumowania -
oraz
doświadczenia
życiowego,
oceniając
zebrany materiał
dowodowy. Wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia 26 lipca
2017 r., II K
180/17, Legalis
nr 1668825).
Apelacja, w
której
podniesiono
zarzut dowolnej
oceny dowodów,
powinna
przedstawić
argumenty
uzasadniające
tezę, że sposób
rozumowania
sądu pierwszej
instancji jest
niezgodny z
zasadami
prawidłowego
rozumowania, a

więc nielogiczny,
ewentualnie
niezgodny z
zasadami wiedzy
lub
doświadczenia
życiowego, tym
samym
wykraczając
poza ramy
swobodnej
oceny dowodów
sformułowanej
w art.7 k.p.k.

Zaznaczenia
jeszcze wymaga,
że jeśli Sąd
Odwoławczy
podziela w pełni
dokonaną przez
Sąd pierwszej
instancji ocenę
dowodów, może
zaniechać
szczegółowego
odnoszenia się
w uzasadnieniu
swojego wyroku
do zarzutów
apelacji, gdyż
byłoby to
zbędnym
powtórzeniem
argumentacji
tego sądu (por.
wyrok SN z
dnia 15 kwietnia
2009 r., III
KK 381/08,
Lex Nr 512100,
postanowienia
SN: z dnia
10 października
2007 r., III KK
120/07, Lex Nr
322853, z dnia
2 sierpnia 2006

r., II KK 238/05,
Lex Nr 193046).

Oдноśnie do wyjaśnień oskarżonego, to wyłącznie w sferze intencji oskarżony nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, gdyż w sferze faktów ustalenia Sądu, które opierają się na dokumentach oraz wiarygodnych zeznaniach świadków nie pozostawiają żadnych wątpliwości. Sąd II instancji w całości akceptuje ocenę wyjaśnień oskarżonego dokonaną przez Sąd Rejonowy w sposób kompleksowy, w kontekście innych dowodów i do niej odsyła. To, że oskarżony konsekwentnie od samego początku nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego czynu świadczy jedynie o tym, że przyjął taką a nie inną linię obrony. Przy czym słusznie Sąd Rejonowy

ocenił ją jako niewiarygodną.

Prawidłowa okazała się również ocena zeznań świadków E. W., J. G., F. B., R. L., P. K. dokonana przez Sąd I instancji. Sąd Rejonowy dokonał szczegółowej analizy zeznań ww. świadków, która okazała się zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i swobodna (art. 7 k.p.k.). Zarzut obrońcy dotyczący rzekomo nieprawidłowej oceny zeznań wyżej wymienionych osób miał charakter ogólny, przy czym nieprzekonujący okazał się główny jego argument, iż nieprawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, jakoby znajomość (czy to o charakterze sąsiedzkim, zawodowym czy nawet „biznesowym”) ww. świadków z oskarżonym

wpływała na wiarygodność ich zeznań. Powyższe ocena jest tym bardziej uzasadniona, że zeznania powyższych osób stoją w sprzeczności nawet z dowodami z dokumentów – a przecież bezspornie oskarżony podpisał i to bez zastrzeżeń protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu, w którym jest wyraźnie wskazane, że to oskarżony „kierował motorowerem w stanie nietrzeźwości” oraz wskazane zostały godziny pomiarów (k. 2v.).

Sąd Okręgowy nie miał również zastrzeżeń co do oceny zeznań świadków – funkcjonariuszy policji - M. W. oraz M. R. dokonanej przez Sąd meriti. Zeznania tych osób były spójne, logiczne i wbrew twierdzeniom

obrony
korespondowały
ze sobą
nawzajem, a
także z
dowodami z
dokumentów.
Sąd Okręgowy,
podobnie jak
Sąd I instancji
nie dostrzegł w
treści
zeznaniach
świadków M.
W. i M.
R. wzajemnych
sprzeczności
które by te
zeznania
dyskwalifikowały,
poza drobną
niespójnością,
którą zaznaczył
Sąd Rejonowy
w uzasadnieniu
(dotyczącą tego,
czy przy
zatrzymaniu
oskarżonego
użyto sygnałów
dźwiękowych i
błyskowych, czy
tylko
błyskowych) a
która to
okoliczność
istotnie okazała
się irrelevantna
z punktu
widzenia
rozstrzygnięcia.
Natomiast
kwestia, którą
porusza
apelujący w
rozpoznawanym
zarzucie a
odnosząca się
do przyczyn
podjęcia pościgu

za oskarżonym jest nieistotna z punktu widzenia rozstrzygnięcia. Jednak nawet mimo to Sąd Okręgowy nie dopatrył się w tym zakresie sprzeczności w zeznaniach ww. świadków. To natomiast, że świadek M. R., jak podnosi obrońca nie pamiętał czy oskarżony mówił „że to nie on jechał” nie wpływały w żaden sposób na prawidłowość oceny zeznań tego świadka przez Sąd Rejonowy. Fakt, iż to oskarżony jechał wówczas na motorowerze wynikał wprost z innych dowodów, w tym jak już wyżej wskazano z podpisanego przez oskarżonego i niekwestionowanego przez niego protokołu badania trzeźwości. Zdaniem Sądu Okręgowego również konieczność zaparkowania motoroweru nie wyklucza wcale

tego, iż funkcjonariusze policji mogli i jak słusznie ustalił Sąd Rejonowy przybyli na miejsce czynności po osobie kierującej pojazdem. Ww. świadkowie są osobami obcymi w stosunku do oskarżonego i zasadnie zdaniem Sądu II instancji Sąd meriti stwierdził, iż nie mieli żadnego interesu aby składać niekorzystne dla oskarżonego zeznania.

Sąd Okręgowy w pełni zaaprobował także ocenę zeznań świadka J. G. dokonaną przez Sąd Rejonowy.

Co do oceny dowodów z dokumentów, to istotnie jak też przyjął Sąd I instancji nie było podstaw by kwestionować dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Ewentualna skuteczność dołączonej do akt umowy

<p>sprzedaży motocykla (umowa została podpisana jedynie przez sprzedającego) nie była przedmiotem niniejszego procesu i w zasadzie pozostawała irrelevantna z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy. Zauważyć należy, że umowa sprzedaży ruchomości może zostać zawarta w zasadzie w dowolnej formie. To natomiast czy ostatecznie świadek J. G. nabył od oskarżonego motocykl i za jaką cenę nie było kluczowe dla rozstrzygnięcia o sprawstwie oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu.</p>			
Lp.	Zarzut		
2	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia przez przyjęcie, że:</p> <p>- funkcjonariusze policji w dniu 20 listopada 2018 r. nie stracili z oczu kierowcy motoroweru o numerze rejestracyjnym (...), podczas gdy okoliczności sprawy, w szczególności wobec faktu, że osoba kierująca poruszała się po drogach lokalnych, krętych oraz wobec lokalizacji nieruchomości</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>oskarżonego i bramy wjazdowej przy której dokonano czynności nie jest możliwe ciągle i nieprzerwane prowadzenie bezpośredniej obserwacji;</p> <p>- na miejscu dokonywania czynności nie było osób trzech (poza oskarżonym oraz funkcjonariuszami policji), podczas gdy żaden z dowodów okoliczności tej nie potwierdza,</p> <p>- osobą prowadzącą motorower o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 20 listopada 2018 r. był oskarżony J. W., podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie pozwala na wysnucie takiego wniosku.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny	
<p>Powyższy zarzut miał w zasadzie charakter wtórny względem zarzutów omówionych już w Lp.1, logicznie bowiem się w nich zawiera. Wobec tego, że Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny sprawy w oparciu o prawidłowo ocenione dowody, o czym powyżej, powyższy zarzut ma jedynie charakter nieuzasadnionej polemiki z tymi ustaleniami.</p> <p>Odnosząc się do zarzutu dotyczącego kwestii kontaktu wzrokowego pomiędzy policjantami i oskarżonym w trakcie pościgu wskazać należy, że faktycznie Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przyjął, że policjanci „nie stracili z oskarżonym</p>	

kontaktu wzrokowego” (co istotnie było niefortunnym sformułowaniem), jednakże nie oznacza to, że przez cały czas pościgu funkcjonariusze utrzymywali z oskarżonym bezpośredni kontakt wzrokowy. W stanie faktycznym sprawy Sąd Rejonowy ustalił bowiem, że funkcjonariusze „nie tracili z oczu kierowcy motoroweru” oraz że „nie tracili go z pola widzenia” i tak należy to sformułowanie rozumieć. Ze spójnych i logicznych zeznań funkcjonariuszy policji wynika bowiem, że podążali oni za oskarżonym od momentu jego zauważenia do momentu zatrzymania.

Niezasadna okazała się również sugestia obrońcy, iżby Sąd I instancji pozostawał w błędzie

przyjmując, że na miejscu dokonywania czynności nie było osób trzecich (poza oskarżonym oraz funkcjonariuszami policji), podczas gdy żaden z dowodów okoliczności tej nie potwierdza. Jednocześnie bowiem podkreślić należy, że z materiału dowodowego nie wynika, aby na miejscu zdarzenia osoby trzecie były. Wręcz przeciwnie, wiarygodni świadkowie wskazywali na brak takich osób na miejscu zdarzenia.

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy również w sposób prawidłowy przyjął, że osobą prowadzącą motorower o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 20 listopada 2018 r. był oskarżony J. W.. Wynikało to niezbieżnie z relacji

<p>wiarygodnych świadków w osobach funkcjonariuszy policji oraz dowodów z dokumentów, o czym powyżej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność zarzutu.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3</p>	<p>Poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o nieznany stronom materiał dowodowy, w szczególności dotyczących</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	ogrodzenia nieruchomości, w której zamieszkuje oskarżony oraz widoczności wjazdu.		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Wbrew stanowisku obrony Sąd meriti nie czynił w kontrolowanej sprawie ustaleń faktycznych w oparciu o nieznany stronom materiał dowodowy. Podstawę wyroku stanowił bowiem całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (por. art. 410 k.p.k.). Również zatem okoliczności dotyczące ogrodzenia nieruchomości zostały ustalone w oparciu o materiał ujawniony w toku rozprawy sądowej w dniu 23 maja 2019 r.			

(vide fotografie – k. 64-67, protokół - k. 69) i były znane stronom postępowania.			
Wniosek			
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwiędle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu.			
Lp.	Zarzut		
4	Obraza przepisów postępowania, tj. art. 183 § 1 i 2 k.p.k. przez niepoinformowanie świadka J. G. o prawie do odmowy udzielenia odpowiedzi na pytanie, podczas gdy w świetle	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>okoliczności sprawy, w szczególności wobec sprzedaży pojazdu poprzedzonej odbyciem jazdy próbnej uzasadnione jest zdaniem obrony przyjęcie, iż świadek ten miał interes w złożeniu zeznań określonej treści, tj. zaprzeczających, ażeby widział pojazd policyjny poruszający się za nim i to w obawie o poniesienie konsekwencji prawnych związanych z niezatrzymaniem się do kontroli drogowej.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd Odwoławczy nie dopatrzył się w kontrolowanym postępowaniu naruszenia przez Sąd Rejonowy żadnego z przepisów procedury, w tym również i</p>			

<p>art. 183 § 1 i 2 k.p.k. i to w odniesieniu, jak wskazuje obrońca do przesłuchania świadka J. G.. Wbrew stanowisku obrońcy świadek J. G. został pouczony przez Sąd na rozprawie w dniu 10 września 2019 r. o treści art. 182 k.p.k., 183 k.p.k., 185 k.p.k. (k. 87).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

5	<p>Obraza art. 5 § 2 przez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego wątpliwości zaistniałych w sprawie, w szczególności wobec niemożności jednoznacznego wykluczenia, iż to nie oskarżony, lecz faktycznie świadek J. G. prowadził motorower w chwili podjęcia czynności przez funkcjonariuszy policji nie sposób przypisać oskarżonemu winy za zarzucany mu czyn.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji nie uchybił normie art. 5 § 2 k.p.k., choć i taki zarzut stawia apelujący. Zasadnicze znaczenie w wykorzystaniu normy art. 5			

§2 k.p.k. ma stanowisko Sądu rozstrzygającego daną sprawę. To Sąd orzekający musi mieć określone wątpliwości i mimo ich nie wyjaśnienia rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Dopiero wówczas można skutecznie podnosić zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Jeśli wątpliwości w sprawie podlegającej kontroli nie miał Sąd pierwszej instancji, a tak w istocie było, czemu dał wyraz w swej motywacyjnej części rozstrzygnięcia, to zarzut stawiany zaskarżonemu wyrokowi nie mógł zostać uznany za skuteczny. Jest tak tym bardziej, że obrońca nie przekonał, iż istotnie w sprawie tej określone okoliczności budzą wątpliwości. W żadnym wypadku nie może być mowy

<p>o tym, że tak sformułowany zarzut może uzasadniać w sposób przekonujący złamanie zasady in dubio pro reo. Uzasadniając zarzut w tym zakresie, skarżący w istocie wdaje się w polemikę z sądem meriti, przedstawiając własną ocenę materiału dowodowego i czyni to w sposób wybiórczy. Sąd Okręgowy ocenę dowodów, zaprezentowaną w motywacyjnej części wyroku całkowicie akceptuje i do niej odsyła.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.			
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu.			
Lp.	Zarzut		
6	Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W pierwszej kolejności wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, iż o „rażącej niewspółmierności kary” w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i			

wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, kiedy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową, wynikającą z reguł zawartych w art. 53 § 1 k.k., zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary.

Należy podkreślić, iż niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należycie całego bezprawia popełnionych czynów i nie spełnia celów kary. Należy mieć na uwadze, że nie chodzi tu o każdą

ewentualną różnicę, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczą, że kara wymierzona jawi się jako kara rażąco niewspółmierna, a więc nie dającą się zaakceptować.

Sąd Okręgowy pozytywnie ocenił orzeczoną wobec oskarżonego karę, środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz orzeczone wobec oskarżonego świadczenie pieniężne. Zdaniem Sądu Odwoławczego stanowią one sankcję sprawiedliwą, w pełni odpowiadającą dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu ww. sankcje nie przekraczając granic

przewidzianych przez ustawę, dostosował dolegliwość do stopnia winy, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a także poszczególne okoliczności łagodzące i obciążające oskarżonego, wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie sankcje te mają osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zbyt małe jest jeszcze społeczne potępienie dla osób kierujących pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości. Wymierzona kara, środek karny oraz świadczenie pieniężne mają więc uzmysłwić zarówno oskarżonemu, jak i każdemu, kto o tym wyroku

poweźmie wiadomość, że przestępstwa polegające na stwarzaniu zagrożenia w ruchu drogowym przez kierowanie samochodem w stanie nietrzeźwości są konsekwentnie ścigane i karane.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż orzeczona wobec oskarżonego kara 7 miesięcy pozbawienia wolności, środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 12.000 zł na rzecz Funduszu (...) to sankcje adekwatne do stopnia zawinienia J. W., strony podmiotowej przypisanego mu czynu, stopnia jego społecznej szkodliwości,

<p>postawy oskarżonego oraz jego sytuacji materialnej.</p> <p>Podsumowując, orzeczona kara nie może być uznana za niewspółmiernie surową i to w dodatku w stopniu rażącym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca nie zgłosił żadnego wniosku w związku z ww. podniesionym ewentualnie zarzutem. W związku z tym Sąd Okręgowy może jedynie domniemywać, że obrońca domagał się złagodzenia wymierzonej przez Sąd Rejonowy zaskarżonym wyrokiem J. W. kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

utrzymania w mocy	
<p>Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie i wyciągnął ze zgromadzonych dowodów prawidłowe wnioski, zgodnie z art. 4, 7 i 410 k.p.k. Argumenty zawarte w wywiedzionym przez obrońcę oskarżonego środka zaskarżenia były całkowicie bezzasadne. W sprawie brak było również podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 k.p.k., uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. W związku z powyższym orzeczenie należało utrzymać w mocy w całości.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu</p>	

